

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XXIII. Hæreses præcipuæ, quæ Iacobitis Cophtis, Abyssinis & Armenis attribuuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

& indumentis faciendum. Missæ item variæ cister librorum Chaldaea lingua eusorum in urbe, quibus ex liturgiæ, quæ sunt S. Jacobi, Sancti Petri, & S. Sixti Pontificis Max. recitari possent, cum in eo tractu nulli essent libri, nisi manuscripti, & hi vel laceri vel erroribus fortè aspersi. Missa item, quæ dicuntur Officia, eadem lingua, ad Desm, ac Beatissimam Virginem orandam. Nam Chaldaea tantum lingua sic in sacris utuntur, quemadmodum nostri sacerdotes Latinæque habentur inter eos docti, qui Chaldaicam linguam callent, licet aliis disciplinis excellenti non sint, præter eos alumnos Sedis Pontificiæ, qui ex Urbe ad missi sunt, quorum alter jam hujus Patriarchæ conditor est creatus, & factus Episcopus, uti & alter alterius Episcopatus. Communis porro eorum lingua est Arabica, homines robusti, & magno animo, & qui non minimi momenti futuri sperantur, ad rem Christianam bene gerendam.

Abusus autem potius quidam, quam errores in dogmatibus itrepere apud Sacerdotes illos Montis Libani, qui ut efficacius atque suavius amoverentur, rogavit Patriarcha, ut id mandato summi Pontificis fieret. Hoc enim nomen summo apud ipsos est in honore, ut facile omnes essent obtemperaturi.

Et verò argentei calices à Pontifice Maximo, & instrumenta ferrea ad conficiendas hostias, & vestes aliæ sacræ pro alijs sacerdotibus missæ sunt, ac per eundem P. Dandinum illatæ, quæ omnia gravissima fuerunt.

Commoratus est duobus mensibus in Monasterio Patriarchæ ipse Pater Societatis Jesu cum Socio Sacerdote: quo tempore cum senex Patriarcha, qui jam professionem fidei, & obedientiam summo Pontifici dederat, diem obiisset, alter per Synodum, ut solent, sefectus est, qui eandem fidei professionem & obedientiam præstitit. Patriarcha autem Societatis officium, quod poterat humanitati exhibere Patriarchæ, & Monachi, licet hi vivant parè, vixque obsonis utantur alijs, præter orizam, juscula, herbas: vinum autem bibant tantummodo festis, aquam profertis, humidant: noctu vero & interdiu, cum matutinas, & reliquas horas diebus festis recitant, conflant populi. Sacerdotes castè & cælibes vivunt, sed nullis studijs literarum additi: quod reliquum habent temporis, id præstant culturæ in agris, sive ut operarios ad laborem hortentur, sitque unde & cibus percipi, & tributum persolvi possint. Porro quæ ibidem ab eodem P. Dandino fuerit constituta, priusquam inde discederet, hæc ferme sunt.

Nullus, saltem junioris ætatis, ad Sacerdotium admittatur, qui uxorem non duxisset. Cum igitur à P. Dandino declaratum esset, conjugium sacerdotibus in aliquo Orientis tractu licet usurpatum, non fuisse tamen unquam ab Ecclesia imperatum, statutum est, ne in posterum quisquam ad id cogatur, sed liberè qui in calibatu vivere velint, sacris initiuntur.

Nulla Concio de rebus ad spiritum attinentibus habebatur, sed solum quibusdam diebus festis aliqua Homilia alta voce recitabatur. Decretum est, ut aliqui ex doctioribus decernantur, qui singulis diebus festis panem esurienti populo frangant: ad quod præstandum ij præcipuè sunt idonei, qui ex Urbe Roma alumni ad Montem Libanum jam redeunt. Quorum etiam munus erit, summam aliquam Calum scribere, quæ varijs in

locis à doctioribus Sacerdotibus, alijs indoctioribus explicentur, ut hæc ratione omnes in laicis instituendis, & expiandis unanimes sint. Jamque unum ex Alumnis huic muneri assignaverant.

Cautum porro fuit, ne quis alio Missali utatur, quàm ex ijs, qui missi sunt à Romano Pontifice, vel certè ex antiquis ij tantum in usum essent, qui à Patriarcha erant propria manu subscripti; & uni ex supradictis Alumnis demendatum fuit, ut eos diligenter inspiceret, atque expurgaret erroribus, quibus à Jacobitis fuerant aspersi.

Cautum item, ut reliqui libri examinarentur, quive minus Catholicæ veritati consoni viderentur, apud Patriarcham asservarentur.

Cum alicubi pueri ad Eucharistiam admittebantur, cautum est, ne posthac ante usum rationis admittantur.

Nullus Casus erat reservatus. Aliqui igitur graviores, tum Episcopis, tum ipsi etiam Patriarchæ reservati, ut magis in officio quisque contineretur.

Religiosi Regulares cum liberis viverent, de disciplina Ecclesiastica in Synodis actum est: Patriarcha pollicitus est, se curaturum, ut ea restitueretur.

Cæterum Montis Libani famina sunt verum honestatis exemplar, vestitus earum modestus: si cui ignoto viro obviam sunt, vel aliò fugiunt, vel certe faciem quam solam detectam ostendere solent, omnino conegunt. Dum divinis officijs inter sunt, profus à viris separata in Ecclesia manent, in ea videlicet parte, quæ est propè ingressum, ulterius procedentibus vitis: abiolutique Divinis officijs, illæ primum è templo exeunt. Quare non prius vitæ suo loco moventur, quàm illæ omnes discesserint.

At verò tam mulierum, quàm virorum modestia, & continentia ex hoc uno maximè conjectari potest, quod in toto Monte Libano nulla muliercula reperitur, quæ turpi lucro operam navet, neque tamen adulteria, aliave contra honestatem vitia audiuntur. Ex quo facile dignoscitur, quam facile sit juvare in Domino nationem tam Romane Sedi devotam, & incontaminatam, si ad illam operarij mittantur.

CAPVT XXIII.

Hæreses præcipuæ, quæ Iacobitis, Cophitis, Abyssinis & Armenis attribuantur.

Restat jam, ut adea, quæ supra de commemoratis hæresibus attigimus revertamur, ac renovandæ memoriæ causâ, brevius stricteiusque præfatos errores repetamus: quo scilicet & intelligantur iterata planius, & firmiter inculcata teneantur: recensimus tamen illos præcipuè, in quibus nationes istæ consentiunt: his enim, qui aliorum sunt veluti fundamenta, destructis, facillimo negotio alij infirmabuntur.

In primis ferè omnes non firmiter sentiunt, de Primatu Romani Pontificis: veteramque Ecclesiam apud Cophos, Jacobitas, Armenos, & Abyssinos esse tantummodo credunt.

2. Concilium Chalcedonense contra Eutychem & Dioscorum congregatum damnant, & anathematizant simul cum S. Leone Pontifice: quæ tria tantum Concilia admittunt, & quamvis Eutychem rejiciant ut hæreticum, Dioscorum tamen amplectuntur, etque divinos conferunt honores.

3. Jacobitæ, Cophti, Abyssini, & ex Armenis quamplurimi simul colunt Baptismum & Circumcisionem.

3. Sacramentum Confessionis auricularis, ut est apud Ecclesiam, Confirmationis, & extremæ Unionis fere non agnoscunt. Matrimonium verò ex levi causa dissolubile confitentur.

5. Legem veterem cum nova observandam tradunt.

6. Purgatorium, nec pro defunctis preces admittunt; nec Beatos ante Judicii diem ad Paradisum evolare credunt, & tunc negant DEUM facie ad faciem, sed claritatem quandam, & splendorem divinum visuros.

7. Animas rationales non de novo creati à DEO, sed per feminalem propagationem, ex potentia naturæ educi, sicut & animas brutorum asserunt.

Hi sunt Ecclesiæ Orientis errores præcipui & communes: ut nunc Nestorianorum omittam blasphemias, contra quos brevissimè agemus. Non enim opus est, singulos discutere errores: destructis enim primis adversariorum principiis, necesse est, ut totum corruat ædificium.

C A P V T XXIV.

De Concilio Chalcedonensi admit- tendo, ac de abjurando Dio- scoro.

CONTRA Chalcedonense Concilium acriter ferè omnes Schismatici Orientales invehuntur, illudque damnare, & anathematizare non verentur: & quamvis Eutychem hæreticum censeant, Dioscorum laudant, eoque Eutychiana heresi minime infectum, ac injustè damnatum à Chalcedonensi Synodo rationibus infra adducendis contendunt.

Contra horum verò Schismaticorum impiam blasphemiam, quæ altis in eorum animis egit radices, ac ob id radicibus evellendam, primò constituendum est, ut certum de fide Catholica, Concilium Chalcedonense, in quo Eutyches & Dioscorus fuerunt damnati, fuisse in Spiritu sancto legitime congregatum, totam representans Ecclesiam, quæ in dogmatibus fidei errare non potest, ac proinde ab omnibus Fidelibus esse necessariò acceptandum, ac credendum. Singulæ hujus assertionis partes hac ratione confirmantur; quia tunc perfectè, debite ac legitime congregatur Concilium generale, quando Romani Pontificis auctoritate convocantur omnes, quorum interest de re illa definire: quod constat ex antiquissimo Canone Concilii Nicæni, quo statuitur præter sententiam Romani Pontificis non posse generalia Concilia celebrari. Fuit autem Concilium Chalcedonense à Leone & Sanctissimo Romano Pontifice congregatum convocatis 630. Episcopis totius orbis Pastoribus.

Præterea neque desuit ratio urgentissima, ob quam Concilium debuit congregari, nempe hæresis Eutychiana, quæ impudenter asserbat, Christum Dominum ante adunationem, ex dua-

bus constare naturis: post adunationem verò unam tantum naturam confitebatur: quæ hæresis à Dioscoro Episcopo Alexandrino approbata fuit in Pseudosynodo Ephesina: quare opus fuit, huic tam gravi vulnere Orientali Ecclesiæ ab hostibus fidei inflicto, aliquod remedium adhiberi per generale Concilium, à summo Pontifice congregatum. Igitur fuit legitimum Concilium, in eoque adfuit Spiritus sanctus: nam si ubi duo vel tres fuerint congregati in nomine Domini, ibi Dominus est in medio eorum, ut *Matth. 18.* dicitur: quanto magis, si congregentur sexcenti & triginta in nomine Domini: & ut ita dicam, omnes totius ferè Ecclesiæ Pastores?

Hoc autem nequaquam dici potest de Concilio Ephesino: unde: nam & defecit auctoritas Romani Pontificis, & ita fuit acephalum, & veluti corpus sine capite. Defuit etiam forma, nempe Episcoporum consensus, quia fuerunt coacti vi armorum: Nam cum Dioscorus, qui in eo conventu præsidebat, infanda Eutycheris acta legisset ac approbasset, atque in sui defensionem allegaret, quòd tota illic congregata Synodus, secum tam in depositione Flaviani, quam in omnibus aliis, quæ ibidem decreta sunt, consensisset; omnes Orientales Episcopi tremantes ad dicta Dioscori exclamarunt dicentes, quod Dioscorus dicit falsum est; nullus voluntariè consentit, & addiderunt, violenta facta est vis in plagis, in pura charta subscripsimus, minabatur nobis mors, mina exilij sendebantur. Milites cum fustibus & armis instabant, timebamus & fustes, & gladios. Ubi gladij & fustes, qualis Synodus esse potest? Milites propter hoc accepit Dioscorus, ut nos terreret, unde quicquid egimus terrore compulsi egimus; peccavimus tamen, omnes veniam postulavimus, quia per vim & necessitatem in pura charta coacti sumus subscribere. Imò cum dicerentur in execranda illa Synodo hæc verba, Confitemur ex duabus naturis fuisse Dominum nostrum ante adunationem, post verò adunationem unam naturam (verba fuerunt ista à Dioscoro recitata, & approbata) Omnes Orientales qui tunc astabant Episcopi clamaverunt: *Anathema ei, qui dicit ista*, hæc Dioscori sunt, ista Pharaonis sunt.

Deinde quaeri potest à sectatoribus Dioscori, cur prima tria Concilia recipiant, cur non etiam quartum, cum quatuor primis Conciliis, perinde ac quatuor Evangelis, teste D. Gregorio Papa, Fides adhibenda sit, ab omnibus Fidelibus: fortasse tunc Ecclesia, cujus auctoritate tria priora Concilia congregata sunt, perit, aut potestatem amisit, aut fortasse defuit aliquid in hoc Concilio, quòd in solis primis tribus inveniri potuit? At quid illud est? Conferamus Concilium primum, secundum, tertium, cum quarta Synodo Chalcedonensi: in tribus prioribus adfuerunt Episcopi undique vocati, adfuerunt & in quarto: in primo legati sedis Apostolicæ, adfuerunt & in quarto: in primo adfuit Imperator Constantinus; in quarto Martianus per legatos suos: in primo dictum, *Anathema Arianis*, in quarto dictum est, *Anathema Eutychemi & Dioscoro*, illosque ut manifestos hæreticos detestata est. Igitur si in primo creditis adfuisse Spiritum sanctum, cur non idem crederis de quarto, nisi dicatis Spiritum sanctum Ecclesiam deseruisse, qui missus est, ut doceret Domini veritatem, Frustra igitur recepit tria priora Concilia, qui non recipit quartum, quintum, sextum, & omnia alia legitime celebrata, cum eadem sit de omnibus ratio. At dicunt, Rem novam, & inauditam, Patrumque sententiæ contra-